

Ubírala se směrem domů, doprovázena kamerami, které byly doslova na každém rohu. Šla dál po chodníku a kradmými pohledy sledovala pozorující zařízení. Právě se vracela od svého výslechu – každá ulice měla vlastního primitivního robota, který nahrával všechno, co vyslychající řekl. Takto se se vším museli svěřovat, a kdyby se náhodou našel nějaký chytrák, který by si myslel, že je možné „doktora“ oblafnout, hloupě by se mýlil. „Doktor“ totiž ke konci pokaždé položil jednu specifickou otázku „Je zde ještě něco, co jste neřekl/a?“ a pokud někdo zalhal, rozezněl se bezpečnostní poplach a houkal do té doby, dokud lhář neřekl něco, o čem se „omylem“ zapomněl zmínit.

Takhle to fungovalo okolo dvou měsíců – *Svět bez soukromí*, tak tomu říkali prostí lidé. Většina představitelů států se domnívala, že se jedná o dobrou věc, která by mohla pomoci bídné situaci ve světě, ale opak byl pravdou. Procentuální podíl sebevražd a pokusů o ně rapidně vzrostl, stejně jako počet lidí, trpěli depresemi. Přirozený přírůstek se pomalu, ale jistě měnil v záporný, vězeňská zařízení pukala k prasknutí a alkohol, spolu s jeho přítelem nikotinem denně získávaly nové uživatele. Jedinými klady tohoto dění byl úbytek kriminality a pro některé i nárůst moci politiků.

Vzpomínala na den, kdy se její poklidný život náhle změnil. Pamatovala si ho, jako by to bylo včera – osoba, která se jí líbila, měla zrovna narozeniny. Ona mu popřála všechno nejlepší a dala mu pečlivě zabalený dárek. On jí za to poděkoval a políbil. Domyslela si, co to znamenalo a byla tak šťastná, že nevydržela v klidu ani minutu – hned jak se dostala ke svému deníku, zapsala si každý detail a naplněna povznášejším pocitem se bavila se svou rodinou.

Večer, před pátou hodinou, se domů vrátil její otec – oznámil celé rodině, že v šest hodin si mají všichni povinně pustit televizi a sledovat řeč hlavy státu. Brali to tehdy spíše jako žert, ale to ještě netušili, co teprve přijde.

Ve stanovený čas zapnuli televizor a přepnuli na určený kanál. Na obrazovce se objevila tvář jejich prezidenta – šlo o přímý přenos, takže v ostatních zemích probíhalo to samé.

„Dámy a pánové, občané našeho státu. Všechny Vás zdravím a přeji dobrý večer – dnes k Vám promlouvám z prostého důvodu. Rád bych něco oznámil.“ Všichni čekali na to, co přijde dál.

„Právě byl schválen zákon o postavení veřejných kamer a o nových bezpečnostních opatřeních – neděste se, proto prosím změn v našich ulicích, ale přijměte je s otevřenou náručí. Děkuji Vám za Váš čas a přeji dobrou noc!“

Její bratr vypnul elektrické zařízení a matka odnesla talíře. Tehdy se na všechny podívala pohledem, který mluvil za vše.

„Dneska půjdeme spát dřív – udělejte si úkoly a pak běžte rovnou do postele.“

Ten den opravdu šla spát dřív, a když se ráno probudila a vykoukla z okna, ulice vypadaly jinak – kamery stojící pět metrů od sebe a letáčky nabádající obyvatele, aby dbali o svoji bezpečnost.

Zatímco vzpomínala, dorazila ke svým domovním dveřím – vyšla schody do pokoje, převlékla se a zamířila od nemocnice.

Už věděla, do kterého pokoje se vydat, takže nepotřebovala předtím zeptat na cestu. Trefila tam v pořádku – vstoupila do pokoje číslo 358. Na nemocničním lůžku ležel smysl její cesty sem, připojený k přístroji, zahalený do bílých pokrývek. Vypadal klidně, jako by ho nic netrápilo, a přesto zuboženě.

Sedla si k němu na postel a prsty projížděla jeho vlasy. V momentě, kdy jí sestry řekly, že to přehnal s alkoholem, se na místě rozbřečela – byli jenom děti a už teď toho na ně bylo moc. Nikdo se jich, ani ostatních neptal, jestli si přejí nový systém – prostě jim byl vnucen.

Najednou vešla sestřička, v rukou držela jeho lékařský výpis a nejspíše nepřinášela žádné dobré zprávy.

„Brzo mu selžou játra – už nemůžeme nic dělat. Dříve či později zemře, takže kdybyste chtěla, abychom ho probrali...“

Ovšemže chtěla. „Pokud by to bylo možné...“ Žena v bílém na ni kývla a odešla. O hodinu později měl otevřené oči a bavil se s ní.

„Ahoj. Jak se cítíš?“

„Bolí mě celý tělo... A ty?“

Ve stejný čas se usmála a rozplakala. „Proč jsi to dělal? Proč jsi to s tím alkoholem přeháněl?“

Usmál se na ni a pevně ji stiskl ruku. „Nebreč... Ššš, jsem u tebe... Já, chtěl jsem zapomenout na věci, který jsem viděl. Chtěl jsem si s sebou do hrobu odnést své tajemství.“

Přišlo jí hloupé se ho ptát, a tak jenom poslouchala.

„Ten den, co mí rodiče zemřeli, jsem byl pryč – nebyl jsem tam pro ně, když mě nejvíc potřebovali. Pořád si to vyčítám. Pak jsem našel dopis na stole – jejich poslední slova. Napsali mi... napsali mi. že ničili kamery i přes výslovné zákaz, snažili se nějak bojovat, ale všechno bylo marný. Že prej se mám učit a nevzdávat to, i když oni to vzdali, a neobviňovat se z toho, co se stalo.“

Objala ho pevněji, ale něžně.

„Odešli a... nechali mě samotného, ale já vím, že se k nim brzo přidám.“

„A necháš mě samotnou, vid’?“

„Mám tě rád.“

„Já tebe taky.“

„Už je čas,“ řekla sestra, co právě vešla do dveří.

Naposledy se objali, tiše čekající na to, až přijde smrt.

O týden později seděla u stolu a psala dopis na rozloučenou – věděla, že by měla zůstat, ale chtěla se vydat za ním a ta jeho tajemstvími. Už nechtěla žít – otce jí zavřeli po tom, co zjistili, že se pokoušel ničít kamery a roboty. Po jeho zatčení vyslyšali celou rodinu, prohledali jim celý barák, přečetli si všechny jejich zprávy a ještě to nazvali konáním spravedlnosti.

Matka propadla depresím, a proto poslala nejmladší ke svým rodičům. Bratr se odstěhoval za práci, takže většinu času strávila samotná. Myslela si, že to vydrží, ale nezvládla to.

Odložila pero a vzala kuchyňský nůž – zhluboka se nadechla a zasunula kovovou část do zásuvky.